

TARZAN

de chagrijnige PONY

LIEFDE IN
GALOP

CÉCILE ALIX

Illustraties: Chiara Baglioni

IK HAAT OPSCHEPPERIGE PAARDEN

Ontbijt is heilig! En op dit moment staat de klaver in bloei. De paardenbloemen zijn heerlijk mals en de zon heeft de dennennaalden precies goed geroosterd. Twister, de shetlandpony die samen met mij in de wei staat, en ik staan ons lekker vol te proppen.

In de wei naast ons staan de paarden van de Edelweissclub, onze manege. Ze kijken naar ons alsof we iets vreselijks aan het doen zijn.

‘Wat?’ mompel ik. ‘Is er iets?’

‘Als jullie zo doorgaan, klappen jullie straks nog uit elkaar,’ zegt Pablo, een **andalusiër** met kortgeschoren manen.

De **andalusiër** is een oud paardenras afkomstig uit de streek rond Sevilla in het Spaanse Andalusië, met normaal gesproken lange, zijdezachte manen en staart.

Wat een onzin. Een ponybuik klappt niet zomaar.

Twister en ik negeren het Spaanse paard en werken nu extra veel naar binnen, alleen maar om hem te ergeren.

Ik hou niet van paarden. Ze vinden zichzelf veel beter dan pony's, terwijl we maar in één ding verschillen: in grootte. Als je meer dan 148 centimeter bent bij de **schoft**, mag je jezelf 'paard' noemen. Ben je kleiner, dan ben je een 'pony'. En paarden hebben het in hun hoofd gehaald dat groot beter is. Dus kijken ze op ons neer.

Nee, **schoft** is hier geen lompe schurk, maar de schouder van een groot viervoetig dier.

'Hé, opgeblazen grasmaaiers!' zegt Pablo weer. 'Waarom grazen jullie niet ook onze wei kaal, nu jullie toch bezig zijn?'

'Hou je mond, wandelend skelet!' antwoord ik. 'Wij zijn te slim om aan een hongerdieet te doen!'

Ik meen het. Die kwibus eet nooit een lekker hapje omdat hij altijd aan de lijn doet. Het enige extraatje dat hij zichzelf gunt, is een voedingssupplement met wortelsmaak. En dat alles om op wedstrijden zijn superslanke silhouet te showen. Ik heb ten eerste al een hekel aan wedstrijden en ten twee-

de geef ik geen paardenbloem om mijn look. Ik ben 143 centimeter hoog, mijn manen staan alle kanten op, mijn buik is tonnetjerond en ik voel me er prima bij.

Volgens mij irriteer ik Pablo een beetje. Hij komt tegen de omheining van onze wei staan, steekt zijn hoofd naar ons toe en laat zijn tanden zien.

‘Ben je ineens een hond geworden? Een Duitse herder of zo?’ vraag ik hem poeslief.

Dreigend graaft hij met zijn voorhoef in de grond.

‘O nee, je lijkt meer op een reuzenmol!’ verbeter ik mezelf.

Twister maakt zich uit de hoeven, maar ik niet. Die grote oen ploegt de grond om alsof hij een tunnel wil graven tussen zijn wei en de mijne.

‘Hou op met dat theater, Pablo!’ hinnik ik. ‘Ik ben totaal niet onder de indruk, hoor.’

Om te bewijzen dat ik niet bang ben, draai ik me om, druk mijn achterste tegen de omheining en drop, plok, plok, plok, een hoopje paardenvijgen voor zijn hoeven. Ik vond het zelf eigenlijk best grappig, maar Pablo reageert supergeïrriteerd.

